

„Kaj te še zmerom ni vrag pobral? Le kriči tam, nevernik, ne bojim se te več, vrata so zaklenjena, lestve pa nimaš!“

Gost se je zasmejal pod oknom; tako svetla je bila mesečina, da je bil ves bel in čudno strahoten njegov obraz.

„Oj grešnik, saj lestve ne potrebujem več... tam sloni za plotom. Jutri, ko pojdejo k maši, jo bodo videli vsi, pa poreko: lestev je tam, dekle je blizu — tod se je klatil adjunkt!... Ali veš, grešnik, za katerim plotom stoji tista lestev?“

Šobarju je bilo hladno ob odprtem oknu; stresel se je, puhnil je in ni rekel nič.

„Tega ti namreč nisem povedal, grešnik; pozabil sem, vrag vedi kako!... Tista lestev stoji za plotom ob potoku, na vrtu zaklete grajščine. In luna sije in ob oknu sloni — kdo sloni tam, grešnik? Kdo vzdihuje za njim, ki je šel?... Po tisti lestvi sem plezal nocoj do okna in sem skočil v izbo in tam... kar se je tam godilo, o tem, grešnik, molčijo človeška usta!“

Tako je rekel ponočni gost in je utonil v senco črnih kostanjev. Šobar je stal ob oknu; ni mogel ne zaklicati, ne zavzdihniti; mraz mu je bilo do srca...

(Dalje prihodnjič.)

Domovina.

Jaz sem iz dalj, kjer solnce krvavi,
ko se doline v jutru mu odprejo;
kjer moj pozabljen borni dom stoji,
le trume mračnih sužnjev mimo grejo.

Po nebu mojih rodnih se ravni
nikdar meglè hladilne ne sprostrejo,
le vihra bič nad njimi svoj vihti
in gluho polja pod udarci mrejo.

Cvet rož nam tuj je, lavor nepoznan,
mi s trnjem venčamo si trudne glave,
sami odpiramo si srčno stran.

Nad nami orli pnejo se v višave,
pred nami pa so grobne le nižave
in dve besedi: zabljen, pokopan.

Vojeslav Molè.